

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/89/2020
Identifikačné číslo spisu: 5019200780
Dátum vydania rozhodnutia: 25.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5019200780.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: F. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. Š., S.K. XX/XX, XXX XX C. C., zast. advokátskou kanceláriou AKSK, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 15, 974 01 Banská Bystrica proti žalovanému (v konaní sťažovateľ): Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, v konaní o všeobecnej správnej žalobe, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 24. júna 2020 sp. zn. 31S/100/2019 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 24. júna 2020 sp. zn. 31S/100/2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. 101190208/2019 z 20.05.2019 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Žilina (ďalej len „správca dane“) č. 100313567/2019 z 28.01.2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým bol podľa § 156 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku žalobkyni ako daňovému subjektu vyrubený úrok z omeškania vo sume 468,40 eura za nezaplatenie dane z motorových vozidiel (ďalej aj len „daň“) vyrubenej podaním daňového priznania za zdaňovacie obdobie roku 2014 v ustanovenej lehote a ustanovenej výške.

2. Žalovaný dospel k záveru, že správca dane postupoval pri vyrubení úroku z omeškania v súlade so zákonom. Žalobkyňa podala daňové priznanie k dani za zdaňovacie obdobie roku 2014 (od 01.01.2014 - 31.12.2014) dňa 02.02.2015. V podanom daňovom priznaní deklarovala daňovú povinnosť vo výške 7.669,84 eura, z ktorej neuhradila v lehote splatnosti 6.000 eur (1.669,84 uhradené dňa 02.02.2015, 6.000 eur uhradené dňa 11.08.2015). Nakoľko zostávajúca daňová povinnosť na dani vo výške 6.000

eur za zdaňovacie obdobie od 01.01.2014 - 31.12.2014 nebola uhradená v lehote splatnosti, t.j. do dňa 02.02.2015, správca dane v súlade so zákonom vyrubil žalobkyni podľa § 156 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku a podľa § 156 ods. 2 Daňového poriadku úrok z omeškania vo výške 468,40 eura, z dlžnej sumy vo výške 6.000 eur za každý deň omeškania s platbou, začínajúc dňom nasledujúcim pod dni jej splatnosti až do dňa platby vrátane. Pri výpočte úroku správca dane použil štvornásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v deň vzniku daňového nedoplatku alebo v deň nasledujúcim po dni, v ktorom mal byť preddavok na daň zaplatený alebo odvedený alebo splátka dane zaplatená (§ 156 ods. 2 Daňového poriadku).

3. Žalovaný poukázal na povinnosť správcu dane vyrubiť úrok z omeškania v zmysle § 156 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku a vyhodnotil námietku žalobkyne, že pohľadávka vyrubená prvostupňovým rozhodnutím mohla byť prihlásená do konkurzu za právne irelevantnú. Podľa žalovaného pohľadávkou na účely konkurzu a reštrukturalizácie je v nadväznosti na § 158 ods. 1 Daňového poriadku daňový nedoplatok, ktorým je podľa § 2 písm. f) Daňového poriadku dlžná suma po lehote splatnosti dane. Podľa § 2 písm. b) Daňového poriadku daňou sa rozumie daň podľa osobitných predpisov, vrátane úroku z omeškania. Vyrubený úrok z omeškania v zmysle citovaného nie je možné považovať za pohľadávku, nakoľko je splatný do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti prvostupňového rozhodnutia a z uvedeného dôvodu nemohol byť prihlásený do konkurzu. Za právne irelevantnú považoval žalovaný aj námietku žalobkyne odvolávajúcej sa na nesprávny postup správcu dane podľa § 47 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „zák. č. 7/2005 Z. z.“), nakoľko správca dane v prvostupňovom rozhodnutí na toto ustanovenie nepoukázal.

4. Podľa žalovaného nebol dôvod na posudzovanie otázky vymáhateľnosti úroku z omeškania, nakoľko v čase vyrubenia úroku z omeškania nebol úrok v zmysle zák. č. 7/2005 Z.z. a Daňového poriadku pohľadávkou, z uvedeného dôvodu žalovaný považoval za neopodstatnenú námietku týkajúcu sa nevymáhateľnosti pohľadávky, nakoľko nemá vplyv na zákonnosť prvostupňového rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania.

II.

Konanie na krajskom súde

5. Správnou žalobou podanou na Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sa žalobkyňa domáhala zrušenia preskúmaného aj prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

6. Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového rozhodnutia, vrátane postupov oboch správnych orgánov v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, preto ju postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) zamietol.

7. Krajský súd poukázal na uznesenie Okresného súdu Žilina zo dňa 02. januára 2018 sp.zn. 30dK 163/2017 o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka - žalobkyne a jej oddlžení. Z odôvodnenia uznesenia o vyhlásení konkurzu vyplynulo, že v súlade s ustanovením § 166 ods. 1 a ustanovením § 166e ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. súd zároveň rozhodol o oddlžení dlžníka tak, že ho zbavil všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze. Označené uznesenie konkurzného súdu bolo oznámené v Obchodnom vestníku č. 1/2018, deň vydania 02.01.2018 (právne účinky vyhlásenia konkurzu nastali dňa 03.01.2018).

8. Krajský súd vychádzal z toho, že pohľadávka správcu dane voči žalobkyni titulom úroku z omeškania z nezaplatenej dane za zdaňovacie obdobie 2014 v čase jej oddlżenia ešte neexistovala, čo podľa názoru krajského súdu je pre toto konanie podstatou skutočnosťou. Táto konkrétna pohľadávka titulom úroku z omeškania za nezaplatenú daň potom v konkurznom konaní ani nemohla byť uplatnená a nemohla byť ani posúdená ako pohľadávka vylúčená z uspokojenia podľa § 166b ods. 1 písm. d) zák. č. 7/2005 Z.z. Krajský súd vyjadril názor, že táto pohľadávka správcu dane na zaplatenie úroku z omeškania v kapitalizovanej sume 468,40 eura, splatná dňa 02.02.2015 (t. j. za dni omeškania s platbou dane odo dňa

jej splatnosti v sume 6.000 eur, splatnú dňa 02.02.2015 do 11.08.2015) vznikla až po ukončení konkurzného konania, a to rozhodnutím správcu dane doručeným žalobkyni. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) zo dňa 31. januára 2018 sp.zn. 2Sžf 77/2015, v zmysle ktorého pohľadávka na úrok z omeškania vzniká až okamihom predpisania úroku z omeškania správcom dane, a nie samotným okamihom vstupu do omeškania. Úrok z omeškania je preto sankčným úrokom (je sankciou) a nemožno ho považovať za príslušenstvo pohľadávky. Ako zákonom stanovený úrok nie je ani záväzkom akcesorickým. Jedná sa o sankciu za porušenie konkrétnych zákonných povinností a na jej vznik nepostačuje naplnenie podmienok ustanovených v zákone (omeškanie so zaplatením dane, poznanie výšky platieb a úrokových sadzieb), ale právne významnou skutočnosťou je až rozhodnutie o sankcii, t. j. úroku z omeškania. Daňový poriadok pritom správcovi dane ukladá povinnosť, ako aj lehotu v taxatívne uvedených prípadoch vyrubiť úrok z omeškania.

9. Krajský súd ďalej konštatoval, že za daň sa považuje aj úrok z omeškania a vyrubenie úroku z omeškania je daňovým konaním upraveným v § 156 Daňového poriadku, prerušenie ktorého, resp. jeho zastavenie ako následok vyhlásenia konkurzu v štvrtej časti zák. č. 7/2005 Z.z. na rozdiel od súdneho (§ 167e zák. č. 7/2005 Z.z.), ako aj exekučného, prípadne iných obdobných vykonávacích konaní (§ 167f zák. č. 7/2005 Z.z.) upravené nie je.

10. Podľa krajského súdu na vec žalobkyne nemožno aplikovať ani ustanovenie § 84 ods. 1 písm. e) Daňového poriadku, ktoré rieši inú situáciu než tú, ktorá nastala v preskúmvanej veci, pretože v zmysle tohto ustanovenia Daňového poriadku, daňový nedoplatok zanikne dňom nasledujúcim po dni zániku práva vymáhať daňový nedoplatok, v tejto veci však krajský súd vzhľadom na vyššie vyslovené právne závery nezistil žiadne právne významné okolnosti, ktoré by eventuálne mohli mať za následok zánik práva vymáhať daňový nedoplatok.

11. Na základe uvedených skutočností krajský súd uzavrel, že v rozvrhu výťažku (vychádzajúc z Obchodného vestníka č. 211/2018 zo dňa 02.11.2018) peňažná sankcia vo forme kapitalizovaného úroku z omeškania pred rozhodujúcim dňom (v zmysle ustanovenia § 166a ods. 1 písm. a) zák. č. 7/2005 Z.z. takýmto dňom v preskúmvanej veci je deň 11.08.2015) ako pohľadávka správcu dane neexistovala, pretože bola predpísaná až rozhodnutím správcu dane zo dňa 28.01.2019, kedy tento vydal prvostupňové rozhodnutie a stala sa splatnou uplynutím lehoty 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia (po jeho potvrdení preskúmvaným rozhodnutím), pričom konkurz na majetok žalobkyne bol ukončený - zrušený z dôvodu, že došlo k splneniu). Z uvedených dôvodov krajský súd uplatnené žalobné námietky vyhodnotil ako nedôvodné.

12. Záverom krajský súd poznamenal, že pokiaľ žalobkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 23.05.2017 sp. zn. 1Sžf/2/2016, tento nemožno na daný prípad aplikovať, pretože žalobkyni úrok z omeškania z časti aj za obdobie, kedy bola v reštrukturalizačnom konaní vyrubeny nebol.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti / stanoviská

13. Rozsudok krajského súdu napadla žalobkyňa (ďalej len „sťažovateľka“) včas kasačnou sťažnosťou, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.).

14. Sťažovateľka namietala nesprávnosť napadnutého rozsudku, a to predovšetkým záver krajského súdu o neexistencii pohľadávky v čase oddĺženia a jej nemožnosti uplatnenia v konkurze prihláškou ako aj záver, že pohľadávka vznikla až okamihom predpisania úroku z omeškania správcom dane a nie vstupom do omeškania. Sťažovateľka poukázala na znenie § 166a ods. 1 písm. a) zák. č. 7/2005 Z.z., § 166b ods. 1 písm. d) zák. č. 7/2005 Z.z., § 166e ods. 2 a 4 zák. č. 7/2005 Z.z. a zdôraznila, že vyhlásením konkurzu a oddĺžením bola žalobkyňa zbavená všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze, resp. tieto dlhy sa stali nevymáhateľnými. Medzi takéto pohľadávky podľa sťažovateľky patrí aj pohľadávka vyrubená prvostupňovým rozhodnutím (najmä s poukazom na § 166b ods. 1 písm.

b) zák. č. 7/2005 Z.z.), a to bez ohľadu, kedy nárok na takúto sankciu vznikol/vznikne, keďže úrok z omeškania je podľa § 156 Daňového poriadku verejnoprávnou peňažnou sankciou za porušenie povinnosti zaplatiť daň riadne a včas, čo nebolo krajským súdom zohľadnené. Podľa sťažovateľky je jednoznačné, že tým, že bola povinnosť z porušenia ktorej nárok na sankciu vznikol, porušená pred oddĺžením, zanikla vymáhateľnosť sankcie, teda vymáhateľnosť úrokov z omeškania.

15. Sťažovateľka uviedla, že úrok z omeškania nie je samostatnou pohľadávkou, ale s nezaplatenou daňou priamo súvisí, čo jednoznačne vyplýva z § 156 ods. 1 Daňového poriadku, v ktorom je popísaný mechanizmus určenia výšky úroku z omeškania. Sťažovateľka zdôraznila, že správca dane je povinný postupovať v súlade s § 3 ods. 2 druhá veta Daňového poriadku, ktorá obsahuje zásadu hospodárnosti a rýchlosti. Podľa sťažovateľky správca dane nepostupoval v súlade s povinnosťou vybaviť vec bezodkladne a bez zbytočných prietahov, keďže k vyrubeniu úrokov z omeškania za rok 2014 došlo až v roku 2019 a to dokonca po oddĺžení žalobkyne.

16. Sťažovateľka sa nestotožnila so záverom krajského súdu o konštitutívnom účinku rozhodnutia správcu dane o vyrubení úroku z omeškania a mala za to, že výšku úroku z omeškania je možné podľa § 156 ods. 2 Daňového poriadku kedykoľvek presne určiť a nie je k tomu potrebné žiadne rozhodnutie. Rozhodnutie správcu dane o vyrubení má význam pre ďalšie prípadní vymáhanie úrokov z omeškania, nie však na vznik nároku ako takého. Sťažovateľka uviedla, že ak by sa pripustil konštitutívny účinok rozhodnutia o vyrubení, mohlo by dôjsť k jedine k záveru, že ich možno vyrubiť len do budúcnosti a nie do minulosti, keďže vznik nároku nemôže predbiehať vydaniu samotného rozhodnutia. Uvedené nevyplýva z § 156 ods. 2 Daňového poriadku, pričom podľa sťažovateľa obsahom slova „vyrubí“ nie je „vznikne“, ale „vyčísli“, a preto nárok na úrok z omeškania vzniká v prvý deň omeškania, pričom tento má stúpajúcu tendenciu a výška sa ustáli vydaním rozhodnutia správcu dane. Sťažovateľka poukázala v tejto súvislosti na závery rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžf/2/2016, pričom namietala, že krajský súd tento pre svoje konanie a rozhodnutie nepovažoval za relevantný s jednoduchým odkazom na rozdielne skutkové okolnosti a nebral na zreteľ právne závery.

17. Vychádzajúc z uvedeného podľa sťažovateľky pohľadávka na úrokoch z omeškania vznikla ešte v roku 2014 a bolo teda právom a zároveň povinnosťou správcu dane prihlásiť si túto pohľadávku do konkurzu na majetok sťažovateľky, pretože podľa § 166a zák. č. 7/2005 Z.z. je možné počas konkurzu uspokojiť len prihlásenú pohľadávku a neprihlásené pohľadávky resp. v konkurze neuspokojené pohľadávky sa podľa § 166e ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. stávajú nevymáhateľnými. Sťažovateľka zdôraznila, že zák. č. 7/2005 Z.z. predstavuje vo vzťahu k iným právnym predpisom „lex specialis“ a úprava oddĺženia podľa zák. č. 7/2005 Z.z. musí mať prednosť pred inými ustanoveniami právnych predpisov, vrátane Daňového poriadku.

18. Podľa sťažovateľky bolo potrebné zohľadniť aj to, že Daňový poriadok v § 158 pracuje s pojmami konkurz a reštrukturalizácia a nereflektuje na úpravu oddĺženia ako samostatného inštitútu použiteľného len pre fyzické osoby, ktorý v sebe zahŕňa dve podoby - konkurz fyzickej osoby a splátkový kalendár. Akékoľvek odkazovanie na definíciu pohľadávky podľa § 158 Daňového poriadku je pre oblasť oddĺženia nesprávne a nepoužiteľné (nejde o obsahovo totožné pojmy, procesy, ktoré by mali rovnaké účinky, pri ktorých by sa postupovalo rovnako). Ak by sme aj pripustili rovnaký výklad pohľadávky pre oddĺženie konkurzom, v Daňovom poriadku chýba definícia pojmu oddĺženia splátkovým kalendárom a je bez zjavného zmyslu, aby pohľadávka pre splátkový kalendár mala iný obsah ako pre oblasť oddĺženia konkurzom.

19. Záverom sťažovateľka zdôraznila, že je neprípustné, aby mal žalovaný vo vzťahu k ním riešeným pohľadávkam, ktoré do konkurzu neboli prihlásené, výhodnejšie postavenie ako veritelia, ktorí si riadne a včas prihlásili svoje pohľadávky. Sťažovateľka tiež poukázala na to, že postup žalovaného neguje význam oddĺženia a dokonca dostáva sťažovateľku do rovnakej situácie, v akej bola pred povolením oddĺženia, čo je zrejmom rozpore so zákonom ako aj účelom obsiahnutým v zák. č. 7/2005 Z.z.

20. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec

mu vrátil na ďalšie konanie.

21. Žalovaný nepodal vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti.

IV.

Právne názory kasačného súdu

22. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť je dôvodná a na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v zmysle 462 ods. 1 S.s.p. potrebné zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. marca 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

23. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytykaných nedostatkov konania krajského súdu a napadnutého rozsudku v rozsahu sťažnostných bodov. V takto vymedzenom rámci prieskumu a pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) o preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti vyššie uvedených dôvodov kasačnej sťažnosti.

24. Sťažovateľka kasačnou sťažnosťou napadla rozsudok krajského súdu, ktorým bola správna žaloba zamietnutá. Sťažovateľka v kasačnej sťažnosti (podľa obsahu) namietala nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. Po preskúmaní kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu kasačný súd posúdil kasačnú sťažnosť ako dôvodnú.

Podľa § 2 písm. b), e) a f) Daňového poriadku v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec na účely tohto zákona sa rozumie

b) daňou daň podľa osobitných predpisov 1) vrátane úroku z omeškania, úroku a pokuty podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov, 2) miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady podľa osobitného predpisu 3) a miestny poplatok za rozvoj podľa osobitného predpisu, 3a)

e) daňovou pohľadávkou pohľadávka správca dane na dani do lehoty splatnosti dane, ak tento zákon neustanovuje inak,

f) daňovým nedoplatkom dlžná suma dane po lehote splatnosti dane.

Podľa § 156 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku v cit. znení úrok z omeškania správca dane vyrubí podľa odseku 2, ak daňový subjekt nezaplatí alebo neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške alebo v lehote alebo vo výške určenej v rozhodnutí správca dane daň alebo rozdiel dane.

Podľa § 156 ods. 2 Daňového poriadku v cit. znení správca dane vyrubí úrok z omeškania z dlžnej sumy podľa odseku 1. Pri výpočte úroku sa použije štvornásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v deň vzniku daňového nedoplatku alebo v deň nasledujúci po dni, v ktorom mal byť preddavok na daň zaplatený alebo odvedený, alebo splátka dane zaplatená. Pri vyrubení úroku z omeškania podľa odseku 9 sa použije základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná v deň doručenia úplnej žiadosti členského štátu o vymáhanie pohľadávky. Ak štvornásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 15%, pri výpočte úroku z omeškania sa použije ročná úroková sadzba 15%. Správca dane vyrubí úrok z omeškania za každý deň omeškania s platbou, začínajúc dňom nasledujúcim po dni jej splatnosti až do dňa platby vrátane alebo do dňa použitia daňového preplatku alebo vykonania kompenzácie podľa § 55 alebo do dňa začatia reštrukturalizačného konania; pri podaní dodatočného daňového priznania správca dane vyrubí úrok z omeškania z dlžnej sumy do dňa podania dodatočného daňového priznania. Úrok z omeškania z nezaplatených dlžnej sumy môže správca dane vyrubiť aj priebežne. Úrok z omeškania sa počíta najdlhšie za štyri roky omeškania s platbou.

Podľa § 156 ods. 8 Daňového poriadku v cit. znení úrok z omeškania nemožno vyrubiť, ak uplynulo päť rokov od konca roka, v ktorom daňový subjekt bol povinný

- a) zaplatiť daň, rozdiel dane, preddavok na daň, splátku dane alebo sumu na zabezpečenie dane,
- b) odvieť vybraný preddavok na daň, vybranú daň alebo zrazenú daň.

Podľa § 84 ods. 1 Daňového poriadku v cit. znení daňový nedoplatok zanikne dňom

- a) nadobudnutia právoplatnosti uznesenia súdu o tom, že dedičstvo pripadlo štátu, ak daňový dlžník zomrel,
- b) nadobudnutia právoplatnosti uznesenia súdu, ak daňový dlžník zomrel a súd zastavil dedičské konanie po tom, čo majetok nepatrnej hodnoty zanechaný porúčiteľom vydal tomu, kto sa postaral o pohreb alebo ak zastavil konanie z dôvodu, že porúčiteľ nezanechal majetok,
- c) zániku daňového subjektu, ak daňový subjekt zanikne bez právneho nástupcu,
- d) právoplatnosti rozhodnutia, ktorým správca dane povolil úľavu alebo odpustil daňový nedoplatok alebo jeho časť podľa § 70 alebo § 157, alebo dňom určeným v súlade s podmienkami uvedenými v nariadení vlády vydanom podľa § 160 ods. 3,
- e) nasledujúcim po dni zániku práva vymáhať daňový nedoplatok,
- f) zverejnenia uznesenia súdu v Obchodnom vestníku o oddĺžení dlžníka, ktorým je fyzická osoba, a to v rozsahu neuspokojených prihlásených pohľadávok a neuspokojených pohľadávok proti podstate, ktoré zostali po zrušení konkurzu a ktoré neboli uspokojené ani počas skúšobného obdobia,
- g) nasledujúcim po úplnom splnení pohľadávok správcu dane vyplývajúcich z potvrdeného reštrukturalizačného plánu, a to v rozsahu pohľadávok, ktoré daňový subjekt na základe schváleného reštrukturalizačného plánu nemusí plniť alebo ktoré nemožno v reštrukturalizácii uspokojiť; rovnako zanikajú aj pohľadávky, ktoré v reštrukturalizačnom konaní neboli riadne a včas prihlásené, tieto pohľadávky alebo ich časti po skončení reštrukturalizácie nemožno dodatočne vyrubiť.

Podľa § 158 ods. 1 Daňového poriadku v cit. znení daňový nedoplatok sa na účely konkurzu a reštrukturalizácie považuje za pohľadávku.

Podľa § 166a ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec (pohľadávky uspokojované v konkurze alebo splátkovým kalendárom) ak tento zákon neustanovuje inak (§ 166b a 166c), len v konkurze alebo splátkovým kalendárom môžu byť uspokojené tieto pohľadávky:

- a) pohľadávka, ktorá vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi (ďalej len "rozhodujúci deň").

Podľa § 166b ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. v cit. znení (pohľadávky vylúčené z uspokojenia) za nevymáhateľné voči dlžníkovi v prípade oddĺženia sa považuje:

- a) príslušenstvo pohľadávky, ktoré presahuje 5 % istiny pohľadávky za každý kalendárny rok existencie pohľadávky, na ktoré vznikol nárok pred rozhodujúcim dňom; za obdobie kratšie ako kalendárny rok zostáva vymáhateľná alikvotná časť príslušenstva,
- b) príslušenstvo pohľadávky, na ktoré vznikol nárok v rozhodujúci deň a po rozhodujúcom dni; to neplatí pre pohľadávku z úveru na bývanie, ibaže bola prihlásená do konkurzu,
- c) pohľadávka zo zmenky, ak bola podpísaná dlžníkom pred rozhodujúcim dňom,
- d) zmluvné pokuty a iné súkromnoprávne alebo verejnoprávne peňažné sankcie, kde povinnosť, ktorá zakladá právo uplatniť alebo uložiť takúto pokutu alebo sankciu, bola porušená pred rozhodujúcim dňom,
- e) peňažné pohľadávky, ktoré patria alebo patrili osobe spriaznenej s dlžníkom a vznikli pred rozhodujúcim dňom,
- f) trovy účastníkov konania, ktoré im vznikli v súvislosti s účasťou v konkurznom konaní alebo v konaní o určení splátkového kalendára.

Podľa § 166b ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. v cit. znení nevymáhateľnosť podľa odseku 1 sa nevzťahuje na oddĺžením nedotknuté pohľadávky.

Podľa § 166e ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. v cit. znení (rozhodnutie o oddĺžení) oddĺžením sa pohľadávky, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§ 166a), bez ohľadu na to, či boli alebo neboli prihlásené, stávajú voči dlžníkovi nevymáhateľné v rozsahu, v ktorom ho súd zbavil dlhov.

Podľa § 166e ods. 4 zák. č. 7/2005 Z.z. v cit. znení (rozhodnutie o oddĺžení) na nevymáhateľnosť pohľadávky voči dlžníkovi súd prihliadne aj bez námietky dlžníka. Orgán verejnej moci je povinný hľadiť na dlžníka vo vzťahu k pohľadávke, ktorá sa stala nevymáhateľná (§ 166b), ako by na neho

hladel, keby rozhodol o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky.

25. Kasačný súd vyhodnotil ako opodstatnené kasačné námietky sťažovateľky, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď uzavrel, že daňová pohľadávka vznikla až okamihom predpísania úroku z omeškania správcom dane (nie vstupom do omeškania) a namietala tak konštitutívne účinky prvostupňového rozhodnutia (bližšie body č. 14, 16 a 17 tohto rozsudku).

26. Podstatnou skutočnosťou vo veci, tak ako to uviedol aj krajský súd, je existencia pohľadávky správcu dane voči žalobkyni titulom úroku z omeškania za nezaplatenie dane za zdaňovacie obdobie roka 2014 pred oddĺžením. Podľa kasačného súdu však krajský súd pochybil, ak vychádzal z toho, že daňová pohľadávka na úrokoch z omeškania v čase oddĺženia žalobkyne neexistovala a nemohla byť preto uplatnená. Krajský súd vec preto nesprávne právne posúdil, keď uzavrel, že pohľadávka správcu dane vznikla až prvostupňovým rozhodnutím doručeným žalobkyni.

27. Kasačný súd sa nemôže stotožniť so záverom o konštitutívnych účinkoch rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania a má za to, že vyrubením úrokov dochádza k vyčísleniu úrokov z omeškania (potvrdenie výšky daňovej pohľadávky) ku konkrétnemu dátumu a určaniu dňa splatnosti, avšak vznik pohľadávky na úrokoch z omeškania ako následok nezaplatenia dane riadne a včas sa viaže na objektívne právne skutočnosti, ktorými sú existencia splatnej dane, nesplnenie daňovej povinnosti v lehote splatnosti a trvanie omeškania so zaplatením dane (plynutie času). Daňová pohľadávka na úrokoch z omeškania vzniká na základe zákona a pri poznaní výšky splatnej dane, dňa jej splatnosti a doby trvania omeškania je táto pohľadávka vyčísliteľná ku ktorémukoľvek dňu omeškania bez toho, aby bola rozhodnutím správcu dane vyrubená. Rozhodnutie o vyrubení má deklaratórnu povahu a slúži predovšetkým na ďalší postup správcu dane pre prípad vymáhania.

28. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu zo dňa 27. januára 2021 sp.zn. 1Vs/3/2020 k unifikácii rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu ohľadne posúdenia účinkov reštrukturalizácie na úroky z omeškania podľa Daňového poriadku z daňových nedoplatkov za obdobie pred vyhlásenia reštrukturalizácie, v zmysle ktorého:

„37. Veľký senát sa prikláňa k názoru senátu 1S (vyslovenom v rozsudku zo dňa 21.01.2020 sp. zn. 1Sžfk/23/2018 - pozn. kasačného súdu), že daňová pohľadávka na úrokoch z omeškania za oneskorené zaplatenie daňového nedoplatku žalobcu na dani z motorových vozidiel za zdaňovacie obdobie roka 2011 je v časti odo dňa splatnosti uvedenej dane (31.1.2012) až do dňa povolenia reštrukturalizácie žalobcu (19.12.2014), pohľadávkou predreštrukturalizačnou, ktorá vznikla pred rozhodujúcim dňom. K otázke zákonnosti vyrubenia úroku z omeškania za trvanie omeškania po dni začatia reštrukturalizačného konania voči žalobcovi môže veľký senát len poukázať na ustanovenie § 156 ods. 2 piata až siedma veta daňového poriadku, ktoré umožňuje správcovi dane vyrubiť úrok z omeškania voči daňovému dlžníkovi v reštrukturalizácii len za dobu do začatia reštrukturalizačného konania. Za obdobie trvania omeškania so zaplatením predreštrukturalizačných pohľadávok po rozhodujúcom dni už správcovi dane úroky z omeškania nepatria. Tie sa v zmysle § 138 ods. 2 ZKR do reštrukturalizačného plánu nezahŕňajú a po potvrdení plánu súdom sa považujú v celom rozsahu za odpustené.

38. V zmysle § 2 písm. b/ daňového poriadku sa za daň považuje aj úrok z omeškania za oneskorené splnenie daňovej povinnosti. Daňový poriadok rozlišuje medzi daňovou pohľadávkou a daňovým nedoplatkom, pričom za kritérium tohto rozlíšenia označuje ich splatnosť. Pohľadávka správcu dane na dani do lehoty splatnosti je daňovou pohľadávkou, zatiaľ čo dlžná suma dane (vrátane úroku z omeškania) po lehote splatnosti je daňovým nedoplatkom (§ 2 písm. e/, f/ daňového poriadku). Daňová pohľadávka sa vo všeobecnosti stáva splatnou jej vyrubením, pričom za vyrubenú sa považuje rozhodnutím správcu dane vydaným podľa § 63 daňového poriadku, prípadne podaním daňového priznania alebo zaplatením dane, pri ktorej nie je povinnosť podať daňové priznanie (§ 68 ods. 4 písm. a/, b/, c/ daňového poriadku).

39. Veľký senát je tej mienky, že ustanovenia daňového poriadku upravujúce otázky vzniku a splatnosti pohľadávok daňovej správy na úrokoch z omeškania voči daňovým dlžníkom v reštrukturalizácii je nutné vykladať predovšetkým s prihliadnutím na vyššie spomenutý účel reštrukturalizácie sledovaný zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý je v pomere špeciality k všeobecným ustanoveniam

daňového poriadku. Napokon daňový poriadok výslovne v § 158 ods. 5 stanovuje, že po povolení reštrukturalizácie postupuje správca dane pri uplatňovaní pohľadávok voči daňovému dlžníkovi podľa ZKR.

40. Veľký senát poukazuje na to, že v súvislosti s riešením daňových pohľadávok štátu voči daňovým dlžníkom na úrokoch z omeškania zo starších daňových nedoplatkov obsahoval podrobnejšiu úpravu zákon o správe daní, ktorý stanovil, že za predreštrukturalizačnú daňovú pohľadávku, ktorú bolo treba prihlásiť v reštrukturalizačnom konaní, sa považovala i pohľadávka, ktorá nebola vyrubená (vrátane pohľadávky na úrokoch), pričom úroky sa považovali za daňovú pohľadávku, ak mohli byť vyrubené do povolenie reštrukturalizácie (§ 95 ods. 1, 3, 8 zákona o správe daní). Daňový poriadok, ktorý zrušil a nahradil zákon o správe daní, takúto explicitnú právnu úpravu neprevzal, no príslušné ustanovenia daňového poriadku je podľa názoru veľkého senátu nutné interpretovať v intenciách spomenutej predchádzajúcej právnej úpravy.

41. Majúc na zreteli uvedené východiská veľký senát konštatuje, že právoplatným rozhodnutím o vyrubení sa daňová pohľadávka na úrokoch z omeškania stáva splatnou a uplynutím lehoty na plnenie nadobúda status daňového nedoplatku. Splatnosť takejto pohľadávky však nie je podmienkou jej vzniku. Vznik pohľadávky na úrokoch z omeškania sa viaže na objektívne právne skutočnosti, ktorými sú existencia splatnej dane, nesplnenie daňovej povinnosti v lehote splatnosti a trvanie omeškania so zaplatením dane (plynutie času), pričom od dĺžky trvania omeškania závisí výška tejto pohľadávky. Sadzbu úrokov z omeškania stanovuje právny predpis (§ 156 ods. 2 daňového poriadku).

42. Možno preto uzavrieť, že daňová pohľadávka na úrokoch z omeškania vzniká na základe zákona a pri poznaní výšky splatnej dane, dňa jej splatnosti a doby trvania omeškania je táto pohľadávka kvantifikovateľná ku ktorémukoľvek dňu omeškania bez toho, aby bola rozhodnutím správcu dane vyrubená. Právny dôvod i výška takejto pohľadávky pre účely jej prihlásenia v reštrukturalizačnom konaní sú správcovi dane ako veriteľovi známe, a preto skutočnosť, že úroky z omeškania neboli vyrubené rozhodnutím, nebráni správcovi dane ich vyčísleniu až do dňa začatia reštrukturalizačného konania a prihláseniu tejto pohľadávky v uvedenom konaní.

43. Rozhodnutie o vyrubení úrokov z omeškania predstavuje autoritatívne potvrdenie výšky pohľadávky a určenie dňa jej splatnosti, pričom má deklaratórnu povahu a slúži predovšetkým na ďalší postup správcu dane pre prípad jej vymáhania. Bez rozhodnutia o vyrubení úrokov z omeškania dlžník nemá sankcionovateľnú právnu povinnosť úrok zaplatiť, z hľadiska práva však niet prekážky, ktorá by bránila správcovi dane uplatneniu takejto pohľadávky prihláškou v reštrukturalizačnom konaní odo dňa jej splatnosti až do začatia reštrukturalizačného konania. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že právna úprava úrokov z omeškania je z hľadiska systematiky daňového poriadku zaradená do piatej časti tohto zákona (§ 154 a nasl. - zodpovednosť za porušenie povinností) pod sankcie.

44. Veľký senát poukazuje na to, že daňový poriadok umožňuje správcovi dane vyrubiť úroky z omeškania i priebežne, pričom výslovne počíta v prípade daňového dlžníka v reštrukturalizácii s vyrubení úrokov za každý deň omeškania odo dňa splatnosti daňového nedoplatku do začatia reštrukturalizačného konania (§ 156 ods. 2). Ako však už veľký senát uviedol, rozhodnutie o vyrubení len autoritatívne deklaruje existenciu daňovej pohľadávky na úrokoch z omeškania a určuje jej splatnosť.

45. Veľký senát tiež upozorňuje na dôvodovú správu k bodu 13 (k § 120 ods. 2) zákona č. 377/2016 Z. z., ktorým bol s účinnosťou od 01.03.2017 novelizovaný zákon o konkurze a reštrukturalizácii, k otázke rozlíšenia „starého dlhu“ a „nového dlhu“ dlžníka v úpadku, v ktorej sa konštatuje, že splatnosť pohľadávky nie je podmienkou vzniku pohľadávky a správnym postupom pre rozlíšenie starého a nového dlhu (v reštrukturalizácii prezentovaného inštitútom prednostnej pohľadávky) sú výlučne skutkové okolnosti vzniku pohľadávky. Aj z toho je zrejmé, že určenie splatnosti pohľadávky správcu dane na úrokoch z omeškania nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o vyrubení nie je podmienkou vzniku a prihlásenia pohľadávky na úrokoch v reštrukturalizačnom konaní. Výška a splatnosť takto prihlásených nevyrubených pohľadávok na úrokoch sa určí až v reštrukturalizačnom pláne, z ktorého vyplynie rozsah a spôsob uspokojenia veriteľa a ktorý sa po jeho potvrdení zo strany príslušného súdu stane záväzným pre všetkých účastníkov plánu (§ 132 ods. 1 ZKR).

46. Ani sťažovateľom tvrdené (a žiaľ nedostatočne skutkovo i argumentačne podložené) neplnenie reštrukturalizačného plánu zo strany žalobcu nemá žiadny vplyv na nevymáhateľnosť neprihlásených predreštrukturalizačných pohľadávok na úrokoch z omeškania. Neplnenie plánu zo strany dlžníka má v zmysle § 159 ZKR za následok, že sa plán stáva voči neuspokojenému účastníkovi plánu (veriteľovi)

neúčinným, avšak len vo vzťahu k pohľadávke (záväzku), ktorá mu vyplynula z plánu. Keďže sporné pohľadávky sťažovateľa sa v dôsledku ich neprihlásenia v reštrukturalizačnom konaní nestali súčasťou plánu, sú sťažovateľove tvrdenia o neúčinnosti plánu voči nemu neopodstatnené.

47. Z uvedených dôvodov dospel veľký senát k záveru, že správca dane bol oprávnený i povinný pohľadávku na úrokoch z omeškania voči žalobcovi prihlásiť v reštrukturalizačnom konaní v ustanovenej lehote aj napriek tomu, že táto pohľadávka nebola vyrubená rozhodnutím vydaným podľa § 63 daňového poriadku. Toto ustanovenie daňového poriadku v reštrukturalizačnom konaní napokon ani nebolo možné uplatniť s ohľadom na princíp *ius specialis* zakotvený v § 158 ods. 5 daňového poriadku (bod 39 tohto rozsudku). Keďže tak správca dane v prejednávanej príhode neurobil, právo vyrubiť a vymáhať tieto nároky voči dlžníkovi potvrdením reštrukturalizačného plánu súdom zanikla (§ 84 ods. 1 písm. g/ daňového poriadku, § 155 ods. 2 ZKR).

48. Veľký senát sa stotožňuje s predkladajúcim senátom v tom, že možnosť vyrubenia a vymáhania úrokov z omeškania za oneskorené splnenie daňovej povinnosti pochádzajúce z obdobia pred vyhlásenia reštrukturalizácie voči žalobcovi, a to na základe rozhodnutí vydaných po povolení reštrukturalizácie (a dokonca i po potvrdení reštrukturalizačného plánu súdom), by popieralo účel reštrukturalizácie popísaný v bode 35 tohto rozhodnutia a malo by za následok nezákonné zvýhodnenie štátu v zastúpení správcom dane ako jedného z veriteľov predreštrukturalizačnej pohľadávky pred ostatnými veriteľmi."

29. Podľa kasačného súdu sú závery rozhodnutia veľkého senátu týkajúce sa vzniku pohľadávky na úrokoch z omeškania, povahe a deklaratórnych účinkov rozhodnutia o vyrubení úrokov z omeškania, či jej možnosti prihlásenia aplikovateľné aj na prejednávaný prípad žalobkyne, a preto na nich kasačný súd poukazuje. Súčasne však kasačný súd poznamenáva, že právna úprava zániku daňového nedoplatku a možnosti dodatočného vyrubenia pohľadávky nie je totožná pri reštrukturalizácii a pri oddĺžení dlžníka, ktorý je fyzickou osobou (§ 84 ods. 1 písm. f/ a g/ Daňového poriadku).

30. Kasačný súd zdôrazňuje tiež rozdielnosť pojmov daňová pohľadávka a daňový nedoplatok podľa § 2 Daňového poriadku ako aj na § 158 ods. 1 Daňového poriadku, v zmysle ktorého sa za pohľadávku na účely konkurzu a reštrukturalizácie považuje daňový nedoplatok, teda dlžná suma dane po lehote splatnosti dane. Práve splatnosť odlišuje daňovú pohľadávku od daňového nedoplatku, preto správne určenie dňa splatnosti daňovej pohľadávky na úrokoch z omeškania je nevyhnuté pre posúdenie vzniku daňového nedoplatku na úrokoch z omeškania (a pohľadávky v zmysle zák. č. 7/2005 Z.z.), nutnosti prihlásenia v konkurze, následkov neprihlásenia ako aj možnosti zániku daňového nedoplatku na základe zverejnenia uznesenia súdu v Obchodnom vestníku o oddĺžení žalobkyne v zmysle § 84 ods. 1 písm. f) Daňového poriadku.

31. Podľa názoru kasačného súdu krajský súd náležite nevyhodnocoval moment vzniku daňového nedoplatku z titulu úrokov z omeškania na základe určenia dátumu splatnosti daňovej pohľadávky na úrokoch z omeškania (aj s ohľadom na účinky vyhlásenia konkurzu a oddĺženia), zániku daňového nedoplatku a taktiež následky neprihlásenia pohľadávky správcom dane do konkurzu, keďže daňový nedoplatok zanikne len v rozsahu neuspokojených prihlásených pohľadávok.

32. V uvedenej súvislosti kasačný súd tiež poukazuje na právomoc správcu dane podľa § 156 ods. 2 Daňového poriadku vyrubiť úrok z omeškania rozhodnutím, a preto je úlohou krajského súdu vyhodnotiť, či takáto povinnosť správcu dane zaniká spolu s účinkami oddĺženia fyzickej osoby (aj s poukazom na účel oddĺženia ako aj § 3 ods. 2 Daňového poriadku).

33. Kasačný súd dodáva, že je pre vyslovenie správneho záveru je nutné posudzovať, či aj v prípade vyhlásenia konkurzu a oddĺženia fyzickej osoby nemožno úroky z omeškania dodatočne ani vyrubiť (ako je to v prípade reštrukturalizácie) alebo ich len nemožno vymáhať, teda sú voči dlžníkovi nevymáhateľné. Podľa kasačného súdu nie je totiž možné stotožňovať inštitút vyrubenia úrokov z omeškania, ktorým sa ku konkrétnemu dňu určuje výška a následná splatnosť úrokov z omeškania a inštitút vymáhateľnosti daňového nedoplatku (a účinkov vyhlásenia konkurzu a oddĺženia sťažovateľky na jeho nevymáhateľnosť).

34. Krajský súd z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia vzniku pohľadávky vôbec nevyhodnocoval

námietku sťažovateľky, uplatnenú už v žalobe, že pohľadávka vyrubená prvostupňovým rozhodnutím patrí z dôvodu oddĺženia medzi nevyhmáateľné pohľadávky, čo je tiež pochybením krajského súdu.

35. Vzhľadom na dôvodnosť podanej kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu v súlade s § 462 ods. 1 S.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Podľa § 462 ods. 1 S.s.p. ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

36. Kasačný súd dodáva, že sa nezaoberal jednotlivými rozhodnutiami, na ktoré odkazovala sťažovateľka v kasačnej sťažnosti a krajský súd v napadnutom rozsudku, keďže rozhodnutím veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu sa odstránila nejednotnosť rozhodovacej praxe. Výsporiadanie sa krajského súdu s rozsudkom Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžf/2/2016 však nepovažuje kasačný súd za dostatočné.

37. Kasačný súd nevyhodnocoval ani ďalšie námietky uplatnené v kasačnej sťažnosti, nakoľko má za to, že už vyššie uvedené závery sú dostatočným dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu.

38. Pokiaľ teda krajský súd zamietol žalobu z dôvodu, že vznik úrokov z omeškania sa viaže na jeho predpísanie prvostupňovým rozhodnutím (konštitutívne účinky rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania) a toto právne posúdenie vyhodnotil kasačný súd ako nesprávne, bolo by porušením zásady rovnosti účastníkov, keby sa Najvyšší súd ako súd kasačný zaoberal a hodnotil ďalšie meritórne námietky žalobkyne, ku ktorým sa krajský súd v napadnutom rozsudku napriek ich uplatneniu v žalobe nevyjadril.

39. Vo svetle uvedeného kasačný súd poukazuje aj na charakter kasačného konania, resp. kasačnej sťažnosti ako opravného prostriedku, ktorý smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu, a preto nie je možné konaním pred kasačným súdom (okrem výnimočných prípadov) nahrádzať konanie pred krajským súdom. Každá skutková a právna otázka, ktorá je v prejednávanej veci rozhodujúca a relevantným spôsobom namietaná, musí byť predmetom posúdenia krajským súdom, aby mali účastníci konania rovnakú možnosť sa k jeho záverom vyjadriť resp. namietať ich. Kasačný súd nie je oprávnený nahrádzať postupy krajského súdu v konaní.

40. Iný postup by vzhľadom na okolnosti prípadu bol v rozpore so zásadou „denegatio iustitiae“ (odopretie spravodlivého súdu), čo by znamenalo porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

41. V ďalšom konaní bude preto úlohou krajského súdu, aby v zmysle vyššie uvedených právnych názorov kasačného súdu (§ 469 S.s.p.) v odôvodnení nového rozhodnutia v súlade s § 139 S.s.p. náležite objasnil svoje právne posúdenie veci vo vzťahu k relevantným námietkam žalobkyne a venoval pozornosť aj kasačným súdom nastoleným otázkam.

42. O trovách kasačného konania rozhodne s poukazom na § 467 ods. 3 S.s.p. krajský súd. Podľa § 467 ods. 3 S.s.p. ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).